

ЈОАН БАБА

СЕЋАЊЕ

КРУНА И КРШТЕЊЕ СА ЛОВОРИКАМА

Друју и брајћу Недељку Терзићу из Сирмијума

После оличења сна са Исусом Христом
Изнад сунца у јеку дана
Надомак Рима указао се преплет
Светлуцао је попут извора из божанског крста
Као жеља окићена звездама

Био је то епохални знак у аналогји
Са настројењем Леонарда да Винчија
Са нитима мистерије и благодати
На платнима Албрехта Дирера
Тренутак када су Љубав Вера и Нада
Постали *oreligio licita*
Хришћански улазак као кључ
Пронађен на темену неба за Крштење Европе

Епископима више није одрубљена глава
Реком Савом уместо црвених валова
Поносно је текла Света вода
На *Alma Mons* римљани су клесали стене
Просејали су шљунак по лиманима
А Пробус је на дар окитио обронке виноградима

Цедили су зрна од сунца у еликсир живота
Златна зрнца топили за новац и спирале

У многоструко испреплетане лежеће осмице
Као нит за бајковиту круну
Исковану са ловорикама у *Sirmiumi*
За ореол Константина Великог
Његово хришћанско крштење за Духове
Круном налик зрелог жита
Као сребрнасто злато на монетама *denarius*

ПУТ ПРЕДАКА ДО КРУПАРЕ

Песнику Ђорђу Кубурићу и гр Луки Анђелићу

До крупаре
Преци нису имали другог избора
Него да у цик зоре упрегну коње
И као ловци са тропотом копита крену
Булеваром од сребрносивих облака
До њихових модрозелених табли

Тамо су шпартали мотикама и плуговима
Зубаче су падале као шаховске фигуре
А знојем заливане стабљике
Порасле су до чела као бакарнозлатни
Поносни споменици

У једном оку слика празног плавог амбара
У другом су крцати чардаци променили боју
Постали су трезор полуга од панонског злата
А у предаху после безбројних корака
Усхићено су испирали грла и дланове дудовачом
Одјутрили коњском запрегом и певуцкали
До сеоске крупаре и од крупне своте
На тавану подизали пирамиде од цакова

Део зрневља су крупили за проју
Задовољство претворили у крупницу
За гладна уста и за боље дане
Да после зиме Семе братиме са земљом
За нове зелене алеје и златне споменике
И тако поново до крупаре У животном кругу

СЕЋАЊЕ

Схватате кобне ноћи
Звери с исуканим мачевима гађења
О мудрацима времена
Говорило се код Црвеног језера

Обезнађени крици шуште у ушима
Цвет отпора и бола
Ниче по џомбама мисли

Срце костију још игра
На фону провидности
И капље сузом голубова

Бол шуми под ребрима

Сећање урезано под челом
Важи
С колена на колено

РАЗГОВОР СА ЛАЛА-ЛОЛОМ

За Доруа, Лавија и Лолу

Госпoде из огледала времена
Ехо се одражава у очима и ушима
Као мој паметни зелени папагај из младости
Реинкарниран са крста
Враћајући се са Телeпa oдакле је кренуо
Некада из пријатељства са заводљивим дертом
Са мном кроз Панонију
Сада са хумкама отпада на плодним њивама
И рекама у порасту од рибљих суза кроз пустолине

Његова грана је сада
Кажипрст сличан багрему
Моје крхко раме Истрошено колeно
И преко свега као некада бистра река Прелеће и слети
Из љубави ми каже да ме годинама чекао
А гледајући стварност на ТВ екрану
Најежи се Плаче затим се и Смеје
И поносно понавља трајно ондулиране речи
Које дешифрујем на српско-румунском
Велим да су неке Енглеске Шпанске Кинеске или Арапске
А он поносно одговара да је Лала-Лоло
Као да је мој пајдаш из детињства
Које поново назирем
Гледајући са њиме у огледало
Па изненађени летимо срцем кроз време
А он упорно грицка Слова из сребрнасте косе

На уво ми завештајно шапуће
Да се велика дела не заборављају
Као ни тренуци из кавеза временских стршљена
После чега птица као човек открива слободу
У којој се чежња узнемирено протеже
Из неке Дубине ка једој Висини
А затим слоговно вели да би мото Човека
– *Li-ber-té Ega-li-té Fra-ter-nité* –
Требао да буде за Тебе за Мене
За све птице и бића на свету
Ако памет и врата нису затворени
И ако би сви кавези били отворени

МОСТ У ОГЛЕДАЛУ ВРЕМЕНА

Пријатељу Александру Михаилу

Усред тишине ноћи
Клатно даје знак пролазности
Затим неко милује сан
С оне стране звука вероватно
Људи из треће смене

Буђењем ујутру
На *Мосћу слободe*
Један бетонски стуб
Поносно гризе огледало плаво

У другој ноћи
Побеснела гвоздена птица
На глави без узди
Телом без хама
Сручила се на мосту
Лепоту снова разбила у парампарчад
А наспрам муње
Бојазност престашеног света за ништавило

Буђењем ујутру
Крила моста су била сломљена
Само висок стуб Широко као Дунав
Закрилио се журбом ка склоништу небеском
Молитвом да Љубав обале према обали
Подигне вишебојни ореол
Да би озлојеђени свет За живот
Пронашао још једном златни ћуп